

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania P.K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Poznaniu
o rekompensatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6
grudnia 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Poznaniu
z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1174/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

D.S.

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 lutego 2020 r. znak [...] Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu odmówił P.K. prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Wyrokiem z 17 września 2020 r., sygn. akt III U 320/20, Sąd Okręgowy w Koninie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem sporu w sprawie było rozstrzygnięcie, czy odwołujący – na dzień 1 stycznia 2009 r. - legitymował się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, co skutkowałoby przyznaniem mu prawa do

rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy podkreślił, że dla oceny, czy pracownik był zatrudniony w szczególnych warunkach lub wykonywał pracę o szczególnym charakterze, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Sąd Okręgowy stwierdził, że P.K. nabył prawo do emerytury w wieku powszechnym. Wskazał, że w analizowanej sprawie należało ocenić czy praca wykonywana przez odwołującego na rzecz Z. [...] była pracą odpowiadającą wymaganiom dozoru inżynieryjno-technicznego w sytuacji, gdy skarżący nadzorował prace podległych mu pracowników fizycznych, wykonujących bezpośrednio prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych wymienione w dziale II "W energetyce"). Zdaniem Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości, że praca P.K. jako kierownika Oddziału Elektrycznego w Wydziale R., była pracą w dozorze. Odwołujący sprawował dozór bezpośredni, wykonywany w warunkach w jakich pracowali nadzorowani pracownicy. Nie budzi wątpliwości także to, że oddział w którym zatrudniony był odwołujący, zajmował się wykonywaniem remontów urządzeń elektrycznych i na oddziale tym wykonywane były prace wymienione w wykazie A dziale II załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako prace w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy uznał, że w spornym okresie zatrudnienia od 1 listopada 1979 r. do 31 sierpnia 1991 r. odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wskazał, że po doliczeniu tego okresu zatrudnienia do już udowodnionego okresu pracy w warunkach szczególnych, odwołujący posiada wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, a w związku z tym spełnia wszystkie przesłanki konieczne do przyznania prawa do rekompensaty.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 17 września 2020 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z 21 kwietnia 2022

r., zmienił zaskarżony wyrok w całości i oddalił odwołanie, zasądził od odwołującego P.K. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądził od odwołującego P.K. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny uznał, dokonując analizy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w odniesieniu do zarzutów apelacyjnych organu rentowego, że częściowo Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i w tym zakresie Sąd Apelacyjny przyjął je za własne. Nie zgodził się natomiast z zasadniczym ustaleniem, iż odwołujący także w okresie od 1 listopada 1979 r. do 31 sierpnia 1991 r. świadczył pracę w warunkach szczególnych, wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.8.43 ze zm.), tj. prace wymienione w wykazie A w dziale XIV pod poz. 24, wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy dozór inżynieryjno-techniczny nad pracami kwalifikowanymi jako prace w szczególnych warunkach. W konsekwencji tego ustalenia, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wyciągnął niewłaściwe wnioski prawne, skutkujące uznaniem, iż odwołującemu przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu wykonywania w wymiarze co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Sąd odwoławczy przyznał rację apelującemu organowi rentowemu, że choć niewątpliwie zakład pracy odwołującego – Z. [...] – było przedsiębiorstwem branży energetycznej, bowiem wytwarzano w nim i przesyłano energię elektryczną, o tyle ze zgromadzonego materiału nie wynika, aby P.K. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy sprawował dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, tj. nad pracami przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, czyli pracę, o której mowa w wykazie A, dział XIV „Prace różne”, poz. 24, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. O ile bowiem wiarygodnym jest, że w zakładzie pracy odwołującego wykonywane były tego rodzaju prace, to jednak w oparciu o zaoferowany przez odwołującego materiał dowodowy nie sposób uznać, że dozór

nad pracownikami sporządzającymi w biurze dokumentację pracownicze i techniczne, stanowił dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, nad pracownikami zajmującymi się „pracami przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych”, czy też aby stanowiło to dozór nad jakimkolwiek innym pracownikiem, którego pracę zaliczono w rozporządzeniu do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, czynności wynikające z karty stanowiska pracy skarżącego wymagały jego przemieszczania się na terenie zakładu, pracy w biurze, a zatem nie w warunkach uznawanych przez ustawodawcę za szczególne, co dowodzi, że odwołujący nie sprawował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy bezpośredniego dozoru inżynieryjno-technicznego na Oddziale Elektrycznym w Wydziale Remontów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, odwołujący nadzorował przede wszystkim pośrednio przebieg wykonywanych w tym oddziale prac. Istotną część czasu pracy poświęcał natomiast na sporządzanie dokumentacji administracyjno-biurowej, która nie zawsze była ściśle związana ze sprawowanym dozorem inżynieryjno-technicznym. Aby natomiast uznać dozór za pracę w szczególnych warunkach, dozór ten musi być wykonywany bezpośrednio w określonym, skonkretyzowanym środowisku pracy, w którym istnieje narażenie na czynniki o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub powodujące znaczny stopień uciążliwości pracy albo wymagające wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Z materiału dowodowego nie wynika natomiast, aby odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w takim właśnie środowisku pracy swoje pracownicze obowiązki.

W skardze kasacyjnej z dnia 26 sierpnia 2022 r. pełnomocnik P.K. zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 2022 r., zarzucając orzeczeniu naruszenie prawa materialnego - art. 21 ust. 1 i 2, art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych w zw. z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i w zw. z § 4 rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i ustalenie, że odwołujący

nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności dozoru inżynieryjno-technicznego w warunkach szczególnych, bo wykonywał inne czynności biurowe tj. sporządzał dokumentację techniczną i pracowniczą. Strona skarżąca podniosła także zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu prawa procesowego - art. 233 k.p.c. - poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, przekroczenie granic jego swobodnej oceny i wyciągnięcie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Podnosząc powyższe zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 2022 r. w całości i zmianę wyroku poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 17 września 2020 r. sygn. III 320/20, zmieniającego zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 18 lutego 2020 r. [...] i przyznającego odwołującemu prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu. A nadto, o rozpoznanie sprawy na rozprawie i o zasądzenie od pozwanego na rzecz odwołującego kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącego wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 21 ust. 1 i 2, art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych w zw. z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń, tj. w zw. z § 4 rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym - w związku z występującą rozbieżnością w orzeczeniach Sądów co do uznania wykonywania pracy w dozorcze inżynieryjno-technicznym ciągle i w pełnym wymiarze czasu pracy, wobec wykonywania przez dozorcującego prac czynności biurowych. A nadto występuje oczywista zasadność skargi kasacyjnej, w zakresie naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu prawa materialnego - art. 21 ust. 1 i 2, art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych w zw. z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. w zw. z § 4 rozporządzeniem

Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i ustalenie, że odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności dozoru inżynieryjno-technicznego w warunkach szczególnych, bo wykonywał inne czynności biurowe tj. sporządzał dokumentację techniczną i pracowniczą. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej występuje także, zdaniem strony skarżącej, w zakresie naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu prawa procesowego - art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, przekroczenie granic jego swobodnej oceny i wyciągnięcie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w

warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione – czego w rozpoznawanej skardze kasacyjnej zabrakło. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Pamiętać przy tym należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest bowiem związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku Sądu II instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Także zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa materialnego, mające w istocie charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi sądów *meriti* i dokonaną przez te sądy oceną stanu faktycznego – tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, ani jej przyjęcia do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2022 r., I CSK 664/22, Legalis nr 2739699 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., II PSK 58/22, Legalis nr 2909745).

Skargę kasacyjną strona skarżąca oparła na przesłance konieczności wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Trzeba więc zauważyć, że taki sposób formułowania wniosku uznać należy za błędny, a jego uzasadnienie przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bepodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Przypomnieć także należy, że skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę wykładni przepisów prawa, wymaga wyraźnego ich wskazania, a ponadto przekonania - w drodze stosownej argumentacji (odrębnej od argumentacji uzasadniającej podstawy kasacyjne – czego w niniejszej sprawie zabrakło), że wywołują one rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne i dotychczas nie doczekały się wykładni w orzecznictwie sądów, bądź przytoczenia orzeczeń wskazujących na występujące na tle tych przepisów rozbieżności (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, Nr 2, poz. 29; z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, Legalis; z 22 maja 2018 r., I CSK 19/18, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 28 stycznia 2021 r., V CSK 428/20, Legalis; z 15 września 2020 r., I CSK 144/20, Legalis). W przypadku braku wyjaśnienia i wykazania, jakie wątpliwości interpretacyjne pojawiają się w związku z wykładnią wskazanych przepisów Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lutego 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). Strona skarżąca nie przywołała żadnych orzeczeń, które by wskazywały na istnienie takiej rozbieżności – w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Nadto, w motywach wniosku opartego na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, powinien być zawarty wywód prawny (którego także zabrakło) wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i

przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Należy także ponownie zwrócić uwagę, o czym był już mowa wyżej, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą

podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2022 r., III USK 475/21, Legalis nr 2851402).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

D.S.

[ał]